инв. № 5704
ИНСТИТУТ ЗА ЛИТЕРАТУРА

за да се влеят отново в борбата. При едно наше случайно свиждане в килията му в Дирекцията на полицията, той просто ме молеше, ако ме мъчат да хвърля цялата вина върху него.

Когато влязох в килията при Вапцаров, той лежеше като безжизнен труп на пода. Но щом ме видя се повдигна, с голяма мъка, и се подпре на лакти.

- Тормозят ли те, ме попита той ?

- Много те моля, ми каза той,- ако те обвиняват в нещо и ако те измъчват да казваш, че за всичко съм виновен аз".

А беше смазан от бой. Отговорих му, че това не съм направил и няма да го направя.

- Но защо, ти и без това си заради мен тук ".

Такъв беше Вапцаров и в най-тежките минути на живота си, той не забравяше другите и се стремеше да облекчи положението им. Не само сримен постъпи той така. В последната си дума хххзаяи на процеса той заяви с явна опасност за живота си: "Аз действувах с пълно съзнание, че служа като верен син на своята Родина. Не се разкайвам. Милост от никого не моля. Моля само да бъдат оправдани другарите ми, които нямат никаква вина." Царските съдии- палачи се стъписа ха. Думите на Вапцаров ги стреснаха. Ние изтръпнахме. Погледнах Бойка тя беше прибледняла като платно. А той завръщайки се на мястото си леко ни се усмихна. И сега Кольо не забрави другарите си.

В последните ни свиждания с него, в съдебната зала, той с загриженост говореше за комунистите в затворите и концлагерите, за останалите живи парашутисти, съветски граждани, които гният в мрачните килии на българскитеп затвори. За тях едва ли някой знае, казваше той, и едва ли смее да ги посети, да им разнообрази поне малко живота с едно свиждане, да им занесе парче хляб.

- Ех , какви прекрасни хора са, на каква саможертва се решиха за нас, а на нас са ни вързани ръцете , за да им помогнем